

ja urrises kolleda ealega. „Barraš ja mõrjofas!
siis wiimne tund on praego käes! Ei aita piksemalt
walle egga kawwalus; ma wõtan so tossu seest
wälja! Allanda ennast filmapilgul miino wõimusse
alla, kahhetse pattud ja siis — jumalaga Ma-ilm
kõige kahtotega. Siin maksan ühheferraga kõik wanaad
wõllad kassudega sulle kätte. Ei aita nüüd karwa-
niitmine egga kehha wõidmine, ei tolm, liiw egga
kussi, misga mo filmi pühkised ja filmawalguse kus-
tutasid; pimedal pääl teen sulle otsa.“

Reinewadder mõtles: nüüd ollen püssis! kui
teima wõlli alla ennast ei eida, tappab ta mind fil-
mapilgul; eidan ma ennast teima alla, siis ollen
iggawest teetatud ja rahwale naeruks. Maggusa
fõnadega hunti melitades, ütles ta: „Armas oho
issand! rõemoga tõutan, ellootsani teile sullaseks
jāda, oma suurt warra ja rikkust teile kinkida, kui
mind ellusse jättate. Tahhan teid enam auustada,
kui kuningat, kõik miino sugguwõssa peab teid tenima.
Mis eddespidi metsas, jões, järwes ehk muial püan,
peab teile ossaks sama. Teie ollete wäggetw, miina
kawwal; ellame meie ühhel meel, kes siis meie üle
wõimust saab? Ei oleks ma ellades teie wasto
akkunud, kui wõimalik oleks olnud tülli teistwisi
lõppetada. Wõideldes püüdsin teid warjada, egga
olnud miino sü, kui foggemata küned ja sabba teie
silma putusid; süddamest kahhetjen sedda kahju! Ma
tunnen mõnda mõnuisaid arstirohtusi, misga teie
wigga wõin parrandada. Ehk jääks ka üks film

piimedaks, mis sest suuremat wigga? Ohtul maggama
eites, oleks teil agga üks ainofe afna luul kinni
panna, kus teistel sellepärrast kahhefordne waeto
on. Miino sugguwõssa peab teie ees põlwi nikku-
tama; kuhinga ja issandate kuuldes tahhan teie käest
andeks palluda, awwalikkult kõik oma juud ja kur-
jused üllestunništada. Wande sõnaga tõutan, et
teil miino poolt ial enam kahjo ei olle karta. Tah-
hate teie mind siiski surmata, siis tehke, kudda ar-
wate; agga üht wissest asja pallun meie tulletada:
miina surten, agga ei surre miino sugguwõssa. Üks-
ford saab miino lastest ja laste lastest kättetassuja
wälja tulles, kes werrise tö paska teile mässab.“

„Kawwal rebbane!“ urrises hunt: „sa püad
ennast miino küürist peasta. Ehk oleks Ma-ilm üsna
kullast ehitatud ja pakkusid sa sedda mulle leppi-
tuse innaks, miina siiski sind labri ei lassaks. Kül-
ma so wolle wandumised tunnen; ja ei annaks mitte
tühja muina koort mulle palgaks, kui ma sind peas-
taksin. Siis suggulast ei karda ma mitte küüne
wõrra; tulgo nemad miino peale, kui tahtwad. Sa
ütled ennast täna miino wasto armoline olnud? wata
mõrtjofas! werrine filmamuina rippub kui pibowarre-
topi alles palge peal. Kas ja ülleanneto ei olle
miino kassokat mitmes paigas lõhkunud? Sa olled
mo naese äbbi ja teotuse sisse saatnud; se oleks
rumal karjapoisi tö, kui ma sulle andeks annaks,
ja siis peale armo eidaksin. Kõik wanaad ja
pattud peat sa täna elloga tassuma.“